

Духово дете

Књига „Духово дете“ представља ретроспекцију живота седамдесетпетогодишње Матилде. Описује њен живот на веома дирљив начин. То је прича о способности да се живот прихвати онаквим какав јесте.

Једног дана, вративши се кући из шетње са псом, својим јединим чланом породице, затиче дечака у својој дневној соби. Матилда му препричава свој живот и не сажалева саму себе, већ мудро закључује: „Поглед с врха планине је добар, али јасно се види само онај пут којим си до њега стигао. Остали путеви – стазе којима си могао да пођеш, а ниси – и они су ту, око тебе, али то су путеви духови и увек су заклоњени облаком“.

Матилдино несрећно детињство постаје подношљиво захваљујући пријатељству са наргуном, њеним заштитником. Када очајава што је родитељи никада неће разумети, отац јој приређује пустоловно путовање, на чијем крају јој даје огледало, говорећи да ће јој оно открити оно што му је најдрагоценије у животу. Књига је знатно мрачнија него што је приказано. Матилда се заљубљује у Перцета зато што је слободан и диваљ, а то постаје проблем. Труди се да јој покаже колико је воли, али је она све несигурнија у његову љубав. Није срећна, иако се он одриче своје природе како би је усрећио. Разуме његову природу, али се плаши да ће он једног дана изабрати дивљину. Ни он није срећан, јер је приморан да живи по правилима. Једног дана Меди добија унутрашњу вилу, своје унутрашње светло. Радосно саопштава Перцету вест, али није реаговао онако како је прижељкивала. Има нешто своје и пресрећна је због тога. Та срећа не траје дуго. Меди осећа да виле више нема. Скрхана губитком, скаче у језеро. Перце је спасава и остаје, али убрзо мора да оде. Нису били срећни, иако су се много волели.

Покушај самоубиства показује Медину тугу за вилом – њеном бебом. Њена патња је неописива. Тужна Медина судбина, распад брака и губитак нерођеног детета, представљена је оригинално. Дете, Матилдин нерођени син, је дух који јој је дошао. Одвојена је од њега у животу, али смрт их спаја и он долази да утеши мајку.